

woedend OP KERST

Petra van Rij (39) en wedstrijdzeiler Hans Horrevoets waren zes jaar samen toen hij in 2006 verongelukte tijdens de Volvo Ocean Race. Petra was toen vijf maanden zwanger van Kit. Dochtertje Bobby was 1,5 jaar oud.

“**H**et is niet uit te leggen wat het met je doet als er iemand voor de deur staat die zegt dat je vriend dood is. Ik werd helemaal hysterisch. Mijn eerste reactie was die man stompen. Ik was zo boos, ik snapte er helemaal niets van. De eerste weken leefde ik in een roes. Elk moment dacht ik: hij komt gewoon terug. Ook na een jaar geloofde ik dat nog. Dan stond ik bij zijn graf en dacht ik: dit ben jij niet, dit kan niet, dit is een ander. Of ik zag iemand met blonde krullen en dacht: dat is hem! Het is niet te bevatten dat iemand van het ene op het andere moment nóóit meer terugkomt.

Er viel geen land met me te bezeilen. Anderhalf jaar lang was ik *the biggest bitch on earth*. Het was niet te doen: een peuter, zwanger van de tweede en dan al dat verdriet erbij. In m'n eentje bevallen van Kit was onmenselijk, zo zwaar. En daarna de hele dag luiers verschonen. Ik ben ten einde raad geweest. Toen ik eens met twee gillende dochters over de Afsluitdijk reed en dat water zag, was ik er bijna ingereden. Nu ben ik blij dat ik nog leef. Ik heb op allerlei manieren ongelooflijk veel steun gehad en dat gun ik andere vrouwen ook.

Daarom heb ik samen met mijn zus stichting De Jonge Weduwe opgericht. Ook omdat lotgenotencontact mede mijn redding is geweest: zij voelden exact wat ik voelde. Mijn meiden geven mij de meeste kracht. Het is zo leuk met ze! Nog elke dag vind ik het afschuwelijk dat Hans dat niet mag meemaken. Daar kon ik zo'n pijn in mijn hart van krijgen dat ik moest overgeven. Dat heb ik niet meer, maar soms moet ik het er nog wel even uitbrullen.

De eerste kerst zonder Hans was vreselijk. Ik heb bij mijn ouders met een kussen over mijn hoofd in bed gelegen. En dan die kerstkaarten waarop standaard 'fijne feestdagen' stond. Wóest werd ik ervan. Het derde jaar wilden de kinderen een kerstboom. Verschrikkelijk, want die tuigde ik altijd met Hans

op. Inmiddels kan ik me verheugen op de snoetjes van de meiden als het huis mooi versierd is. Zijn dood heeft mij niets gebracht. Ik realiseer me wel dat het elk moment afgelopen kan zijn. Ik plan en verwacht dus niet zoveel meer, want je weet het maar nooit. Ik stel niets meer uit. En ik doe vooral dingen die ik leuk vind. Want niemand heeft je morgen beloofd.”

**'Niet te doen:
een peuter,
zwanger en
dan al dat
verdriet erbij'**

Petra van Rij heeft een website (www.dejongeweduwe.nl) en schreef het boek 'Gisteren was alles nog goed'.